

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Szerző:

Zenei KRÓNIKA

Cím:

Lamberto Gardelli hangversenye a Károlyi-kertben

Forrás:

NEPSZABADSÁG

(Hely)

(Idő)

1962. sept. 1.

OSZTÁLYOZÁS

Tárgy

78(064.5)

Hely

Idő

" 1962"

Kitűnő olasz vendégkarnagyunk, **Lamberto Gardelli** az Állami Hangversenyzenekar élén ismét bebizonyította, hogy a hangversenydobogón éppoly kiváló produkál, mint amikor a zenés színpad művészeit irányítja. Romantikus műsort állított össze — egyénisége is csupa lobogó romantika —, s az intenzitás legteljesebb koncentrálásával sikerre vitt olyan nehezen formálható remekművet, mint **Berlioz Fantasztikus szimfóniája**. Gardelli pontosan követi a zeneszerző minden utasítását, a legkisebb hangsúly, jel vagy dinamikai árnyalat sem kerül el a figyelmét. Mindig pontosan tudja, mit emeljen ki, mit szorítson a háttérbe a nagy zenekar szövedékéből, előadásmódja azáltal válik annyira plasztikussá, érzékletessé. Különleges érzelme van a zenekar színei iránt, valósággal felépíti a hangzást. Eddig talán a karmester művészetének mesterségbeli, kézműves oldaláról szoltunk, s Gardelli imponáló szakmai tudásáról. Ehhez még olyan plusz járul, ami nélkül a művész hiába is tudja a mesteriséget — s ez Gardelli rendkívül szuggesztív egyénisége. A kitűnő művész valósággal fanatizálta az ezúttal igen jól játszó Állami Hangversenyzenekart.

Berlioz Fantasztikus szimfóniájának előadásakor elsősorban a formálás nagyvonalúságát csodáltuk meg. Különösen a gyakran elviselhetetlenül hosszú nyúló, unalmasnak tűnő, most azonban a remekmű színvonalára emelt központi, lassú tétel tolmácsolását emeljük ki. Kiderült itt, hogy az olaszos dalolás, amit Gardelli mester hazájából hozott magával, mennyire vág Berlioz muzsikájához. Könnyed eleganciával szólalt meg a Scherzo helyén álló *Bál* című tétel, döbbenetes vízió-

ként a *Menet a vesztőhelyre* és a *Boszorkányszombat*, s az ellentétek jól felépített szembeállításával az *Almodozások — szenvedélyek* című első tétel. *Csajkovszkij IV. szimfóniája* szerepelt még a műsoron. Más karmester irányításával talán soknak éreztünk volna két ilyen „testes”, nagyromantikus alkotást, Gardelli azonban végig győzte energiával, s Csajkovszkij művét is emlékezetesen formálta meg. Szünet, líra és humor jellemezte az előadást, s mindez hitelesen, őszintén hatott, valódi, s nem „mesterségesen előállított” érzelmekkel. Vendégünk nagy drámát csiholt ki az I. tételből, a lassú részben kifinomult —

de nem finomkodó — hangulatok sorakoztak. Rendkívül szellemesen építette fel a híres, pengetett vonós hangszerekkel játszott Scherzót, s széles népi körtánccá bontotta ki az *All egy ifjú nyírja a réten* című orosz népdalra épülő finálét. Érthető a Károlyi-kert közönségének a tomboló tapsa, amellyel a kitűnő karmestert, és a produkció sikerében méltán osztozó Állami Hangversenyzenekart köszöntötte. A hangverseny kapcsán még csak annyit: kívánatos volna, hogy Lamberto Gardelli mihamarább Budapestre szerződött művészként, s ne egyes produkciókra meghívott vendégként szerepeljen együtteseink élén.

Ferencsik János Beethoven-estje a Városmajorban

Mielőtt hosszú külföldi vendégszereplésére indul, **Ferencsik János** szabadtéri hangversenyeken búcsúzik el a hazai közönségtől. A búcsú első állomása, a Városmajorban rendezett *Beethoven-est* jól sikerült. A műsort bevezető *Egmont-nyitány* hallgatásakor éreztünk ugyan még kisebb döccenőket, a kívánatosnál durvább hangsúlyokat, itt-ott tisztátalan hangzást, a hangverseny második felében azonban egymásra talált karmester, zenekar és akusztika, az *Eroica-szimfónia* előadása már Ferencsik legjobb téli hangversenyeinek színvonalát képviselte. Ferencsik egyetlen hatalmas ívbe fogta össze a beethoveni hős sokszínű portréját, éreztük a tételek közötti logikai és érzelmi összefüggést. Kiemelkedőt nyújtott Ferencsik a hős bukását megéneklő gyászinduló vezényletekor, az intenzitás itt ért tetőpontjára. Emlékezetes marad az I. tétel középrésze is, ahol fel szabadultak a zenében rejlő, em-

berfeletti küzdelmet szimbolizáló energiák. A Scherzo ezúttal kissé szárnyaszegetten, lendület nélkül hangzott el, ki kell azonban emelnünk a kürtszólam szép tisztá játékát. Ami a lendületet illeti: a finálé kárpótolt bennünket mindazért, ami a Scherzóból hiányzott, frissen pezsgő, muzsikálással ért véget a szimfónia tolmácsolása. Az est szölistája, **Kovács Dénes** a *Hegedűversenyt* játszotta finom ízléssel, artisztikusan, s technikai szempontból kifogástalanul. Különösen sikerültnek éreztük a lassú tétel magába forduló, elrévült lírájának megvalósítását. A finálé játékos táncos forgataga, lendülete is magával ragadta a hallgatót. Az I. tétel megformálásához talán több sötét színre, drámai kifejezőerőre lenne szükség. A siker így sem maradt el, a közönség hosszasan ünnepelte a népszerű előadókat, s a nagy odaadással muzsikáló Állami Hangversenyzenekart.

Breuer János